SZIVÁRVÁNY
KISKÖNYVTÁR

ÁRA
1·20
Ft

A Tollas Kígyó unokája

Szöveg: KUCZKA PÉTER

Rajz: BIAI-FÖGLEIN ISTVÁN

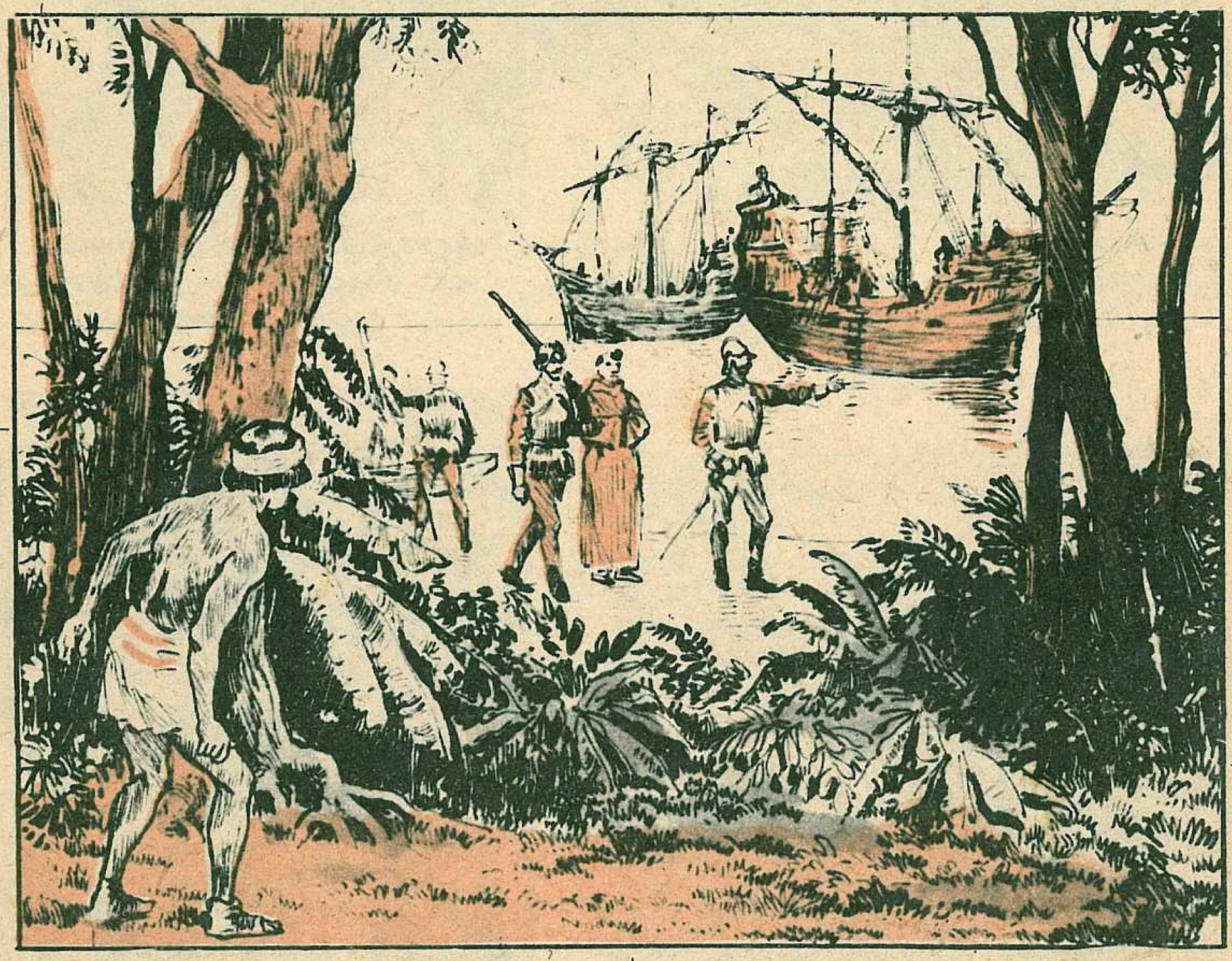

1519-ben kemény és eljszánt spanyol kalandorok kötöttek ki egy ismeretlen, rejtelmes és messzi világ partjain. Még Kubában hallották, hogy erős és gazdag birodalom, trónján hatalmas császár uralkodik; rengeteg a népe és rengeteg az aranya.

A spanyolok kicsiny karavellákon hajóztak, acél fegyverük volt, törhetetlen akaratuk. Aranyra és kalandra vágyakoztak. Hernando Cortez vezette őket. Rohantak, mint a végzet, hogy fölfedezzék, meghódítsák, kifosszák és elpusztítsák a nemrég felfedezett Újvilág népeit és kultúráját.

Az aztékok azt hitték, hogy a spanyolok a régi isten, Tollas Kígyó unokái. Isteneknek vélték őket, pedig csak aranyra éhes emberek voltak.

IFJÚSÁGI KÖNYVKIADÓ

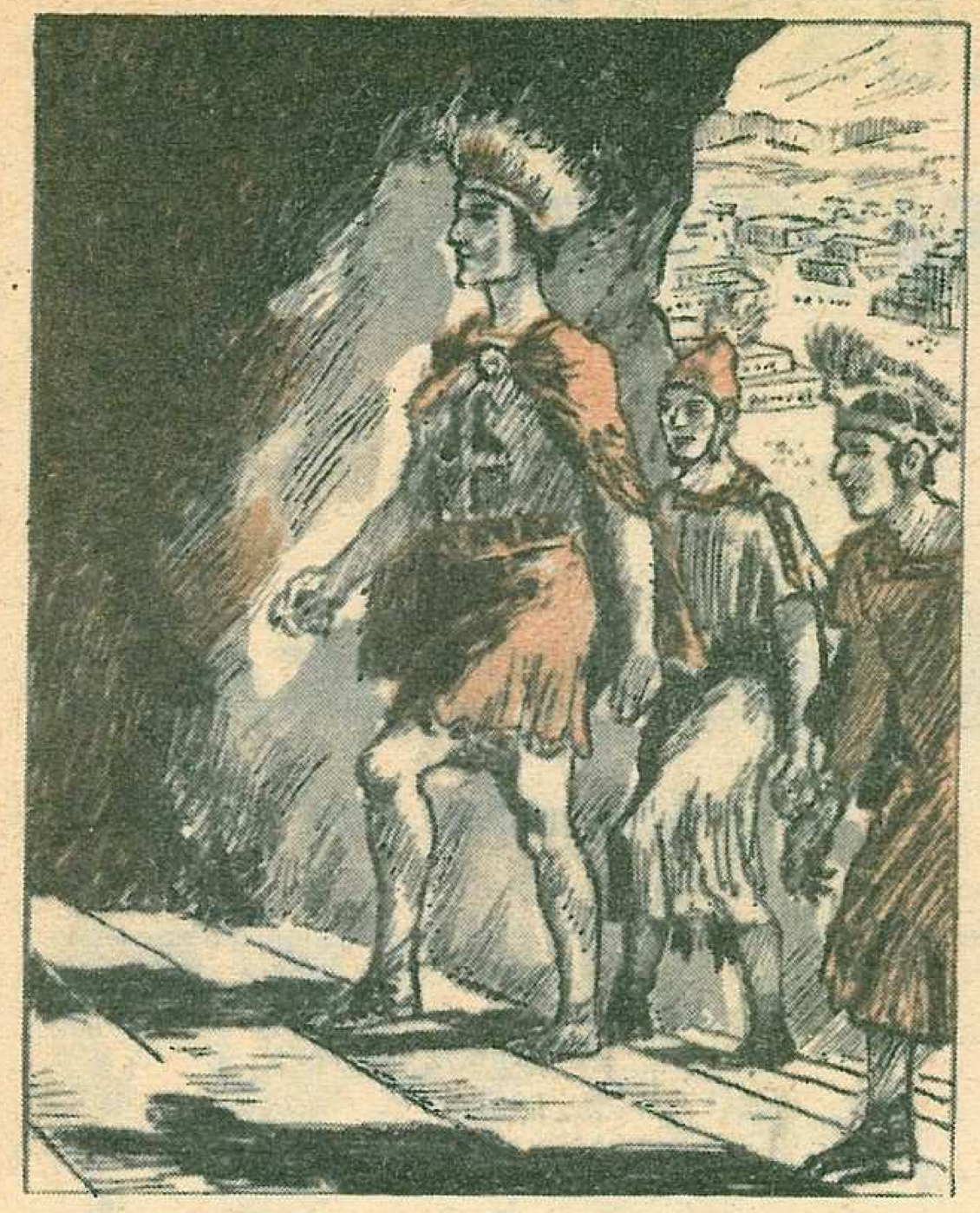

Az aztékok császára, Montezuma is hallott az idegenekről. Elment a barlangtemplomba, hogy megkérdezze a papokat.

„Tollas Kígyó unokái jönnek, Nagyúr" — mondta a pap — „elpusztítanak téged és birodalmad."

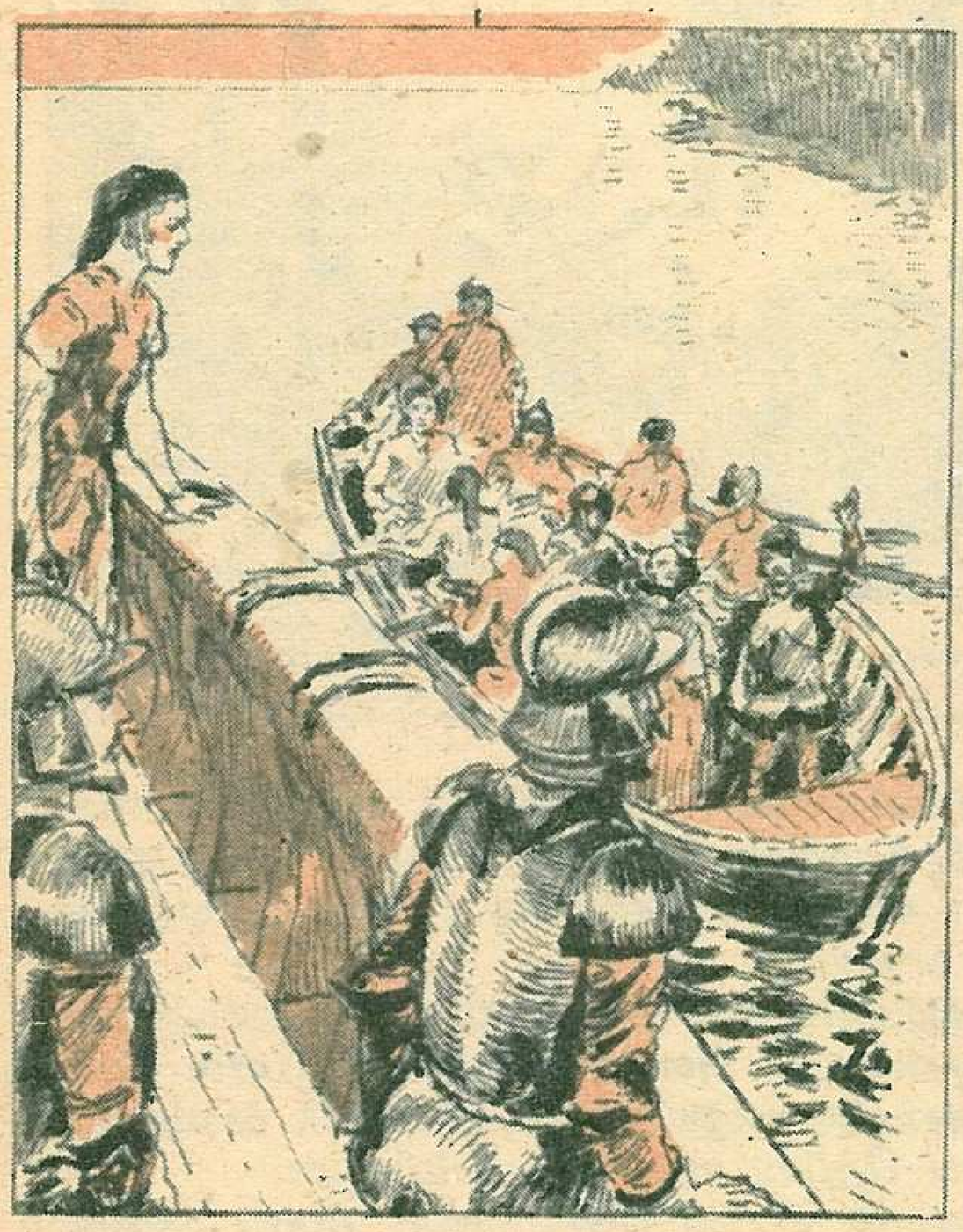

„Verjetek erős tábort éjszakára!" — parancsolta Cortez partraszálló katonáinak. — „A karavellákon csak őrség marad!"

Indiánok figyelték a spanyol tábort. Montezuma legyőzött ellensége, a szempoallai főnök is elküldte kémeit.

Két tiszt összeszólalkozott a táborban. Már kardot rántottak, amikor Cortez közébük lépett.
„Christobal! Alvarez! Minden csepp spanyol vérre szükség van! Vissza a kardot! Mi lesz, ha az indiánok látják, hogy nem vagyunk sérthetetlenek?!"

„Mit tegyünk?" — kérdezte ugyanekkor haditanácsában Montezuma. — „Harcoljunk Tollas Kígyó unokái ellen, vagy fogadjuk őket, mint isteneket?"

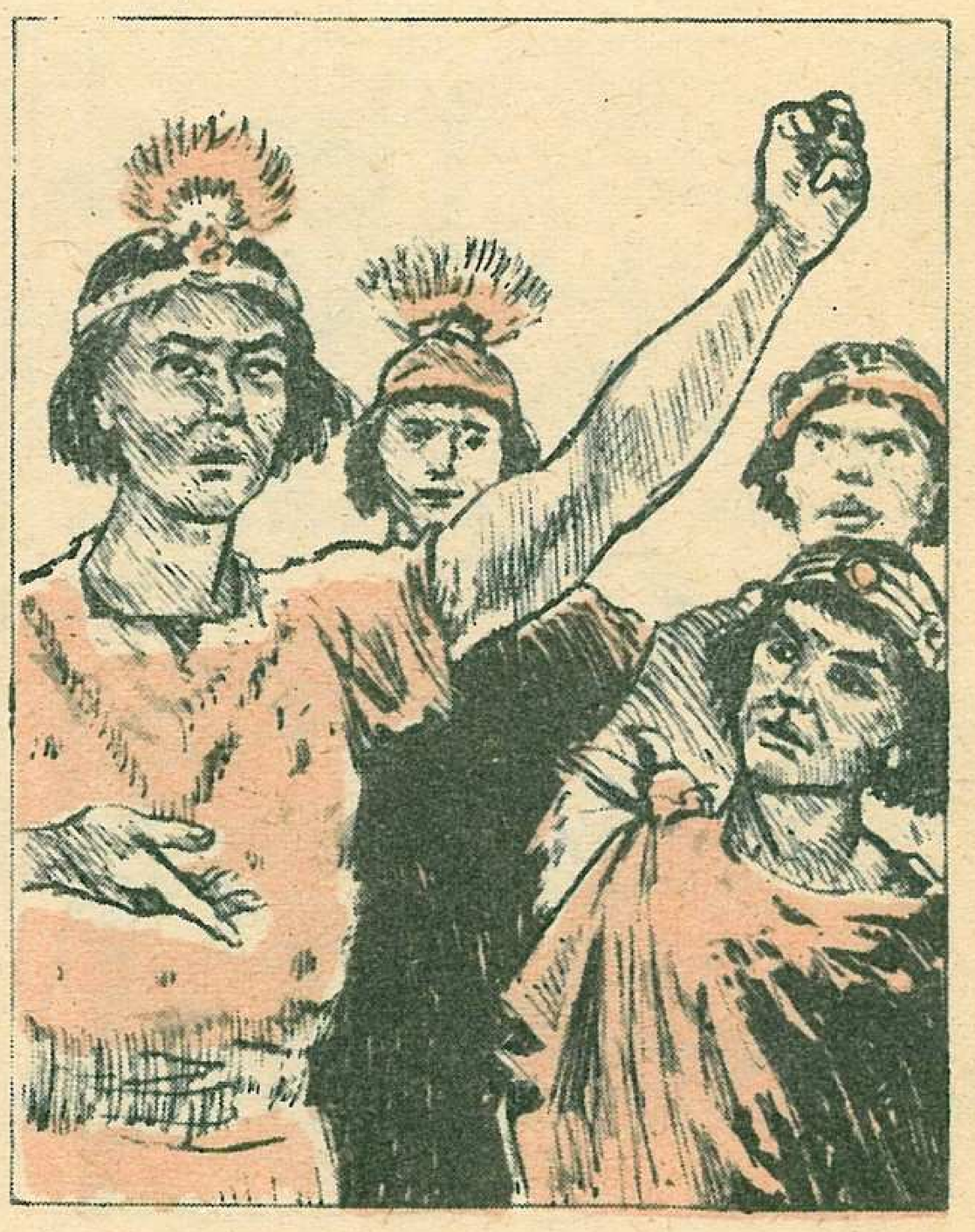

„Nem istenek ezek, Nagyúr" — szólt Atzanak, Montezuma kegyeltje. — „Arany kell nekik, veszedelmet hoznak, harcoljunk ellenük."

De Montezuma nem merte a harcot választani! „Menj, Atzanak, Szempoallába a főnökhöz" — mondta. — „Figyelmeztesd a hűségre és hozd el az adóját."

Útközben Atzanak meglátogatta szerelmesét, Mayalát. „Veszedelem közeleg, Mayala. Szent vallásunk tiltja, hogy idegen férfi szeme lásson téged. Óvd magad!"

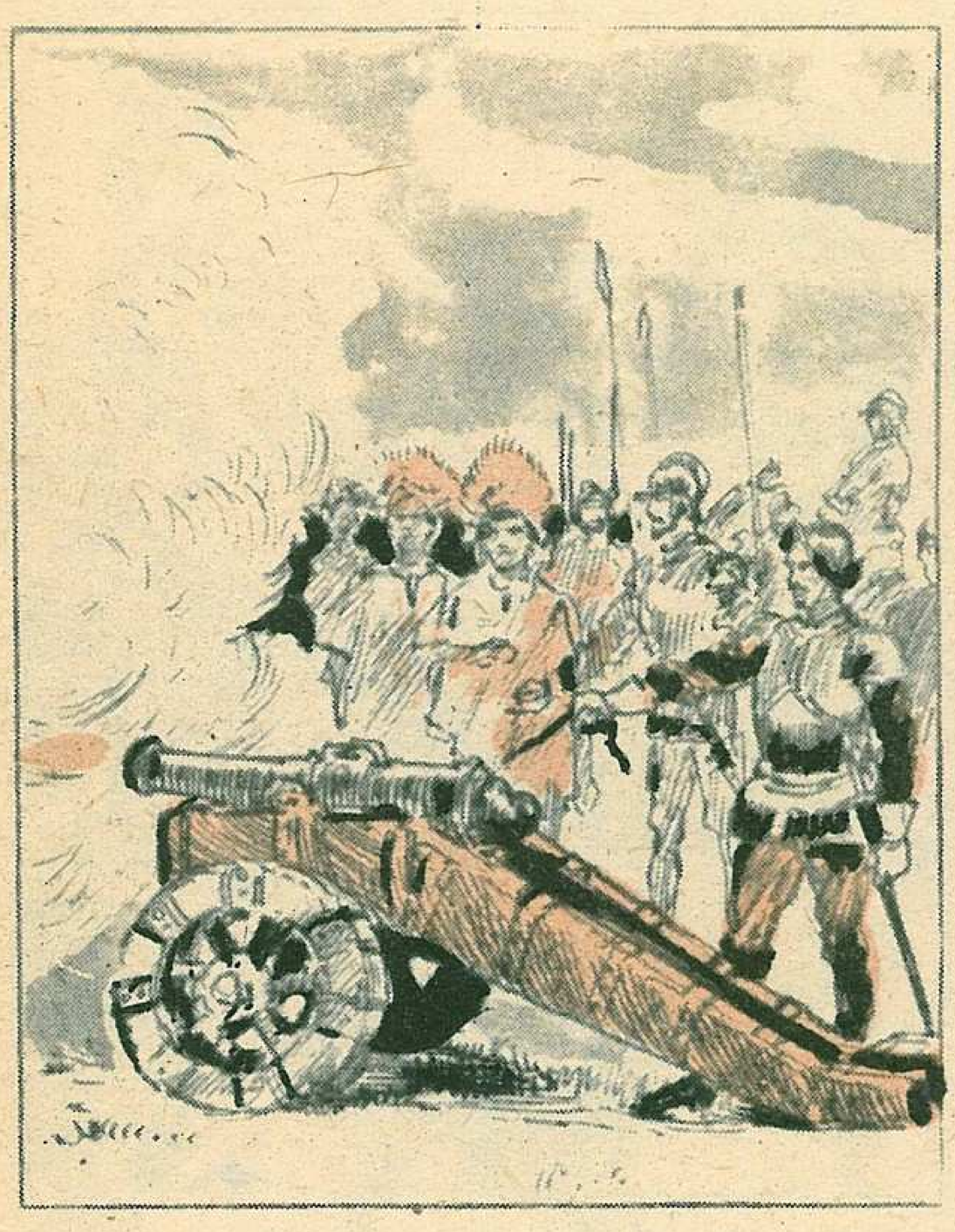

A spanyolok megmutatták félelmes fegyvereiket Montezuma követeinek; közben az áruló szempoallai főnök küldötteivel is tárgyaltak.

„Erre visz az út Szempoallába" — mondotta az egyik küldött Corteznak. — „Főnökünk a ti barátotok, és ellensége Montezumának. Vár benneteket."

Meredek hegyeken át, kanyargós ösvényeken, félelmes sziklák és szakadékok között kígyózott a kalandorok serege. Az ágyúkat és a csomagokat az indiánok cipelték. Sokan meghaltak a kimerültségtől és a hidegtől. Többen a szakadékba zuhantak...

Cortezék Szempoallába vonultak. A főnök örömmel fogadta és megajándékozta őket. Szövetségre léptek egymással.

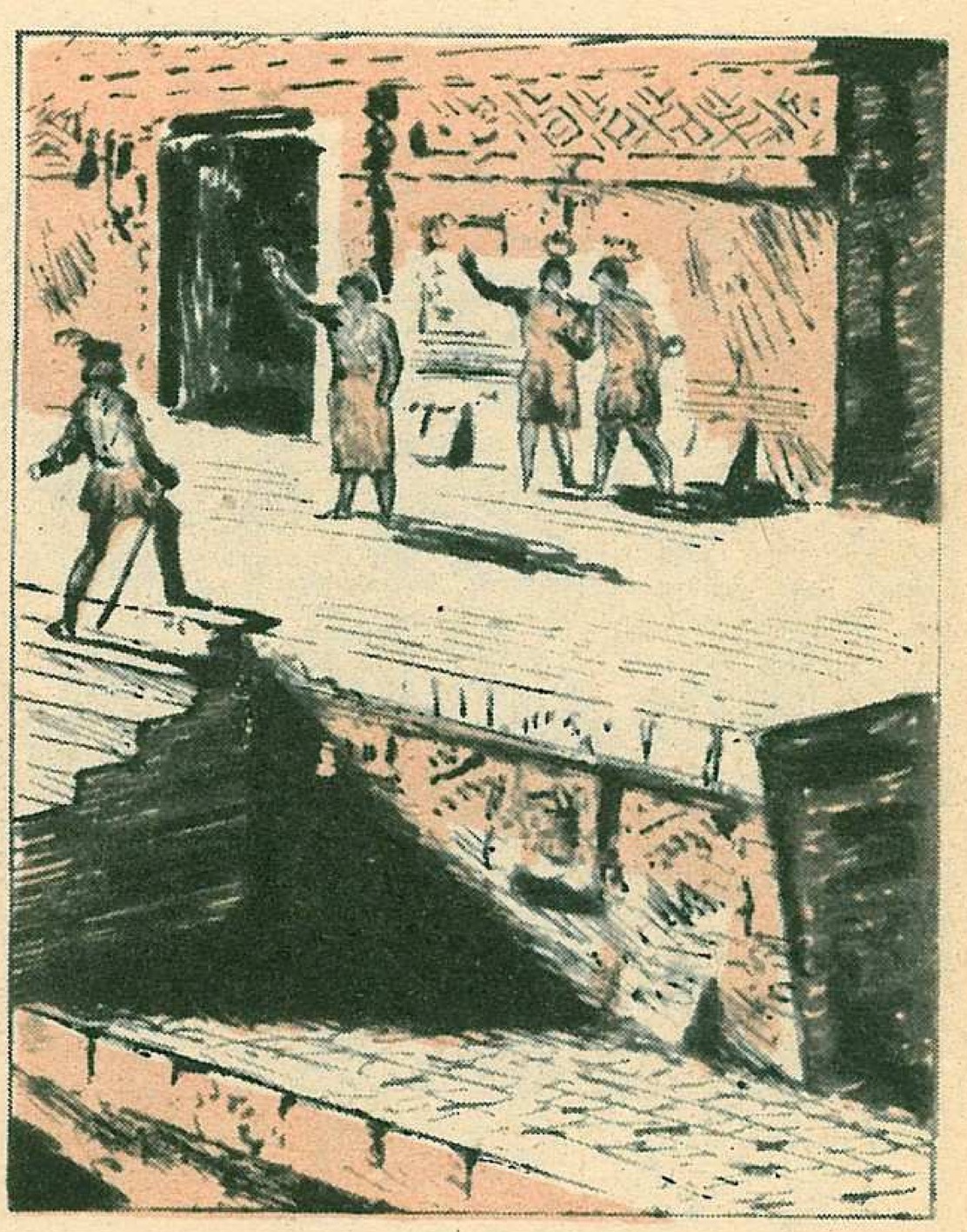

Christobal felment az egyik templompiramisra. De papok álltak elébe: „Állj! Beszennyezed az istenek lakóhelyét."

„Félre, átkozott pogány!" — kiáltotta Christobal. — „Egy spanyol úrnak nem lehet útjába állni!" — Azzal leszúrta az egyik papot.

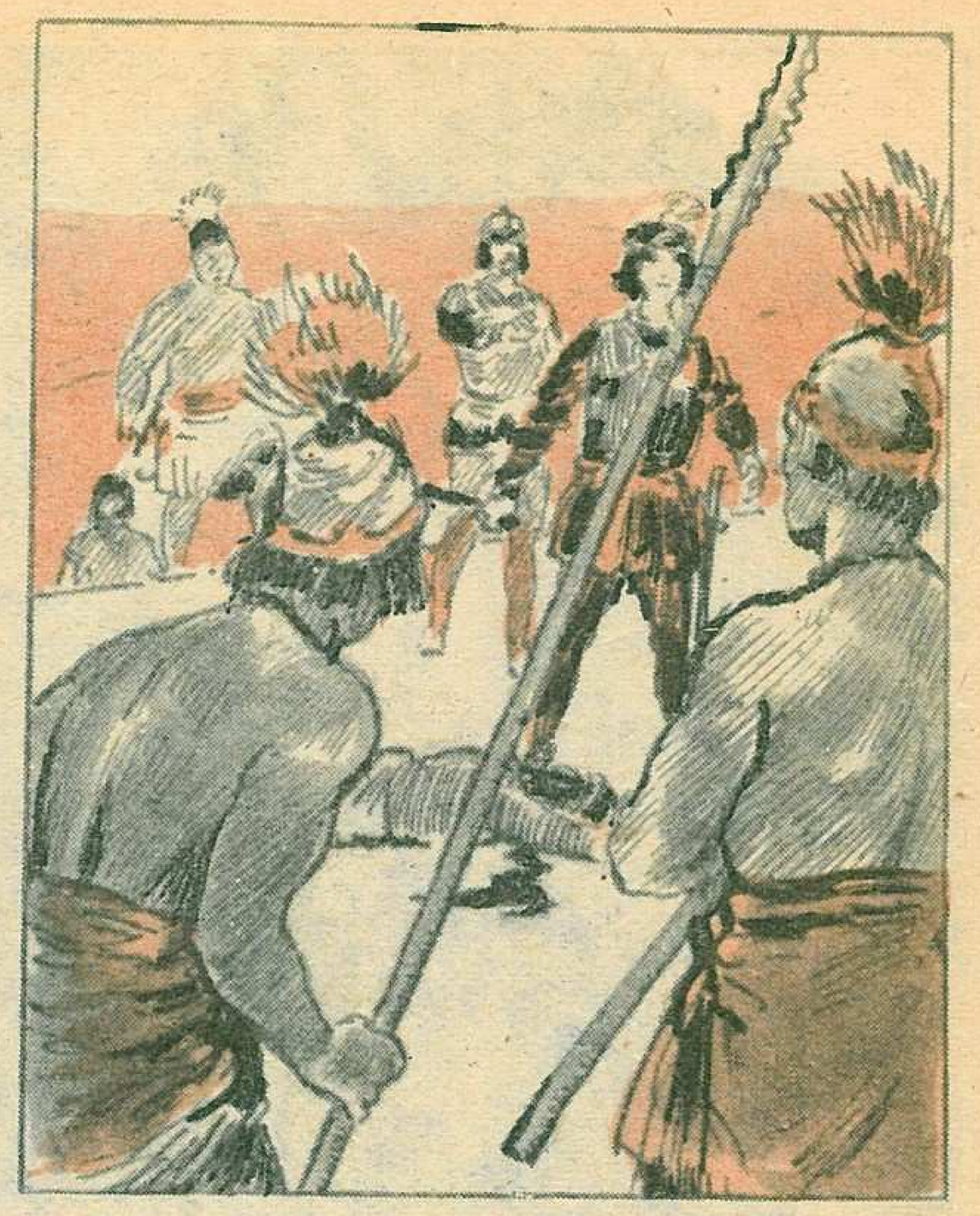

A többi pap rá akart rohanni. De az utolsó pillanatban segítségére érkezett Cortez a szempoallai főnökkel és a spanyol vértesekkel. Megmentették Christobalt.

Montezuma követei, köztük Atzanak, Szempoallába érkeztek. Ott az ellenséges indiánok elfogták és ki akarták végezni őket.

De Cortez nem engedte. Spanyol őröket állitott börtönük elé és megparancsolta nekik, hogy ne engedjenek senkit a foglyok közelébe.

Cortez maga elé vezettette a foglyokat: „Menjetek uratokhoz, mondjátok meg, hogy szabadon engedtelek benneteket." — „Elvisszük a hírt, ahogy parancsolod, idegen" — válaszolt csöndesen Atzanak.

De hazaérve, Atzanak így szólt Montezumához: „Nagyúr, ne higgy az idegeneknek. A romlás lakik bennük és csak fegyver állíthatja meg őket".

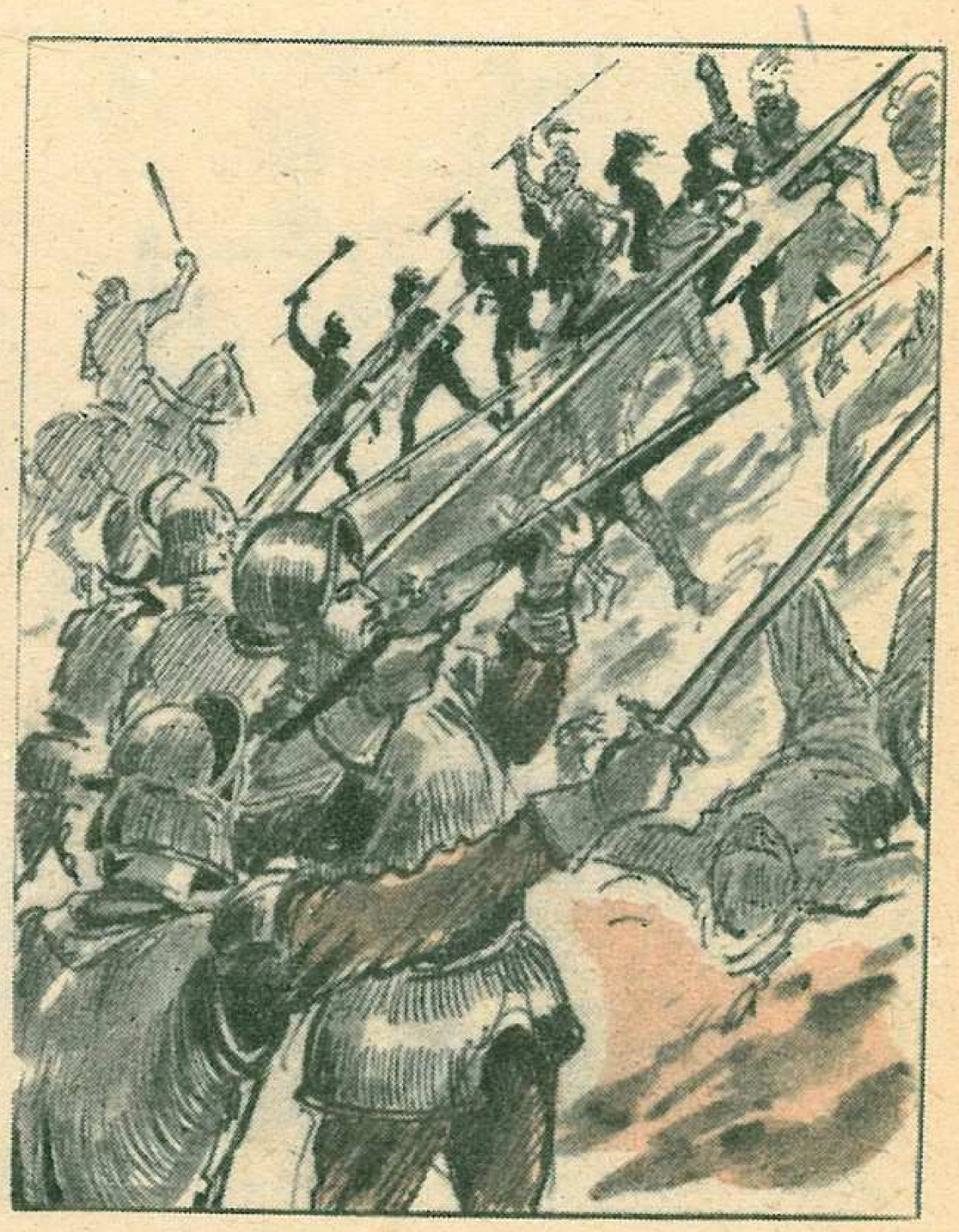

A spanyolok megindultak a birodalom fővárosa felé. Tlaxkala harcos népe útközben rájuk támadt. A spanyolok ijedtsége azonban nem tartott sokáig.

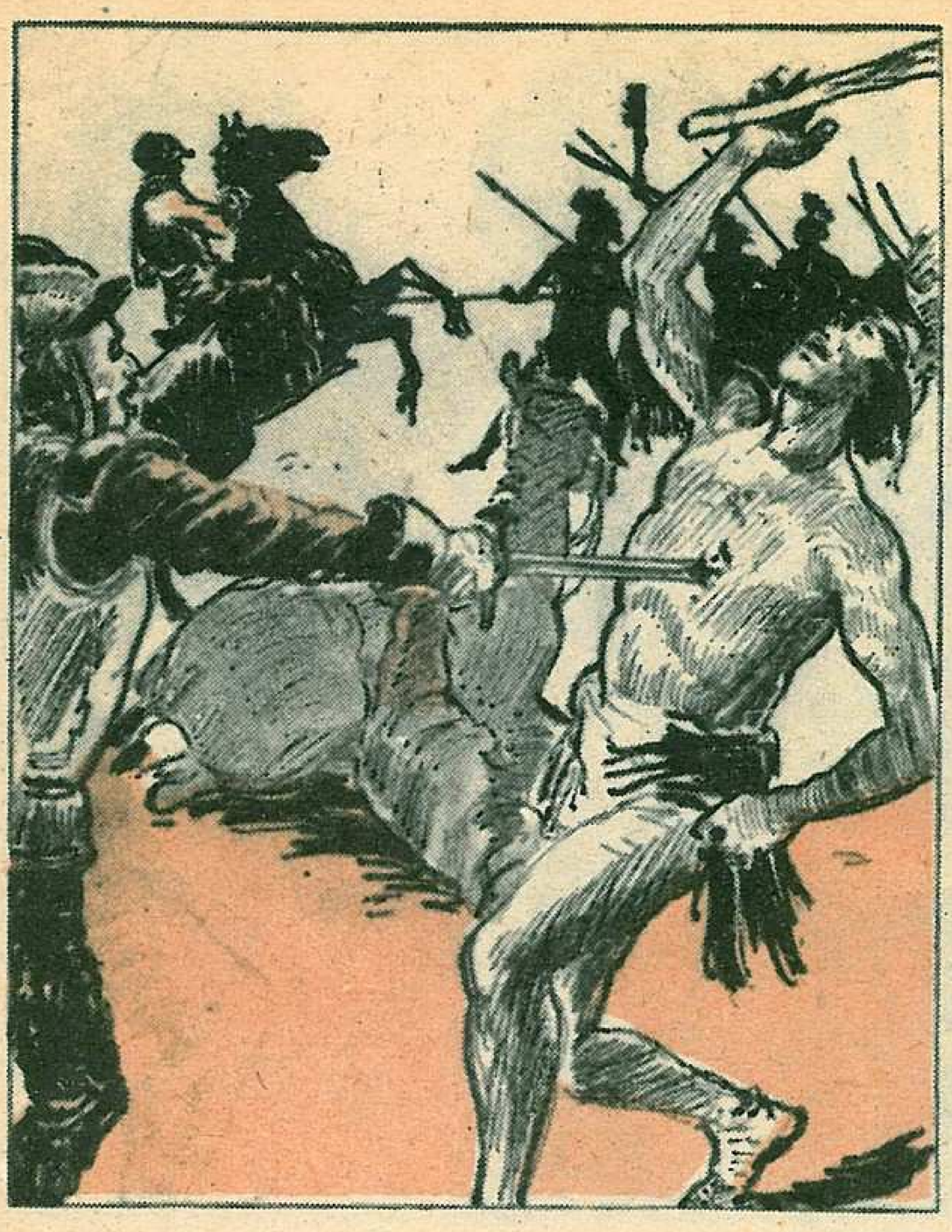

Az indiánok nyilai és kőbaltái mit sem értek a kardokkal és ágyúkkal szemben. Három napig tartott a csata. Cortezék győztek.

A spanyolok Tlaxkalából már behódolt indián csapatokkal megerősítve nyomultak tovább a távoli főváros felé.

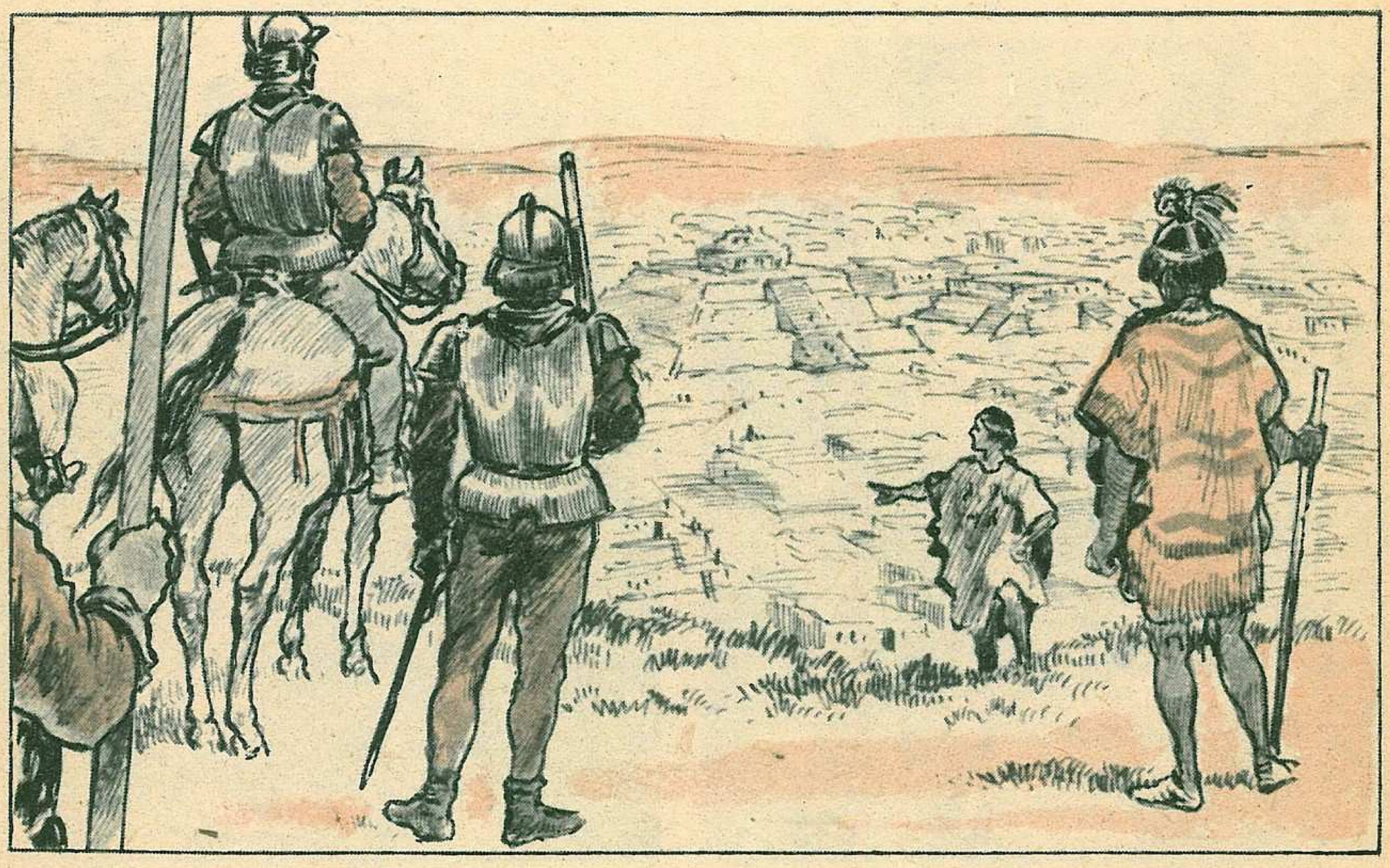

A hegyek tövénél, a vakító napfényben a spanyolok gyönyörű várost pillantottak meg: Iztapalapant. Itt laktak Atzanak szülei és szerelmese, Mayala.

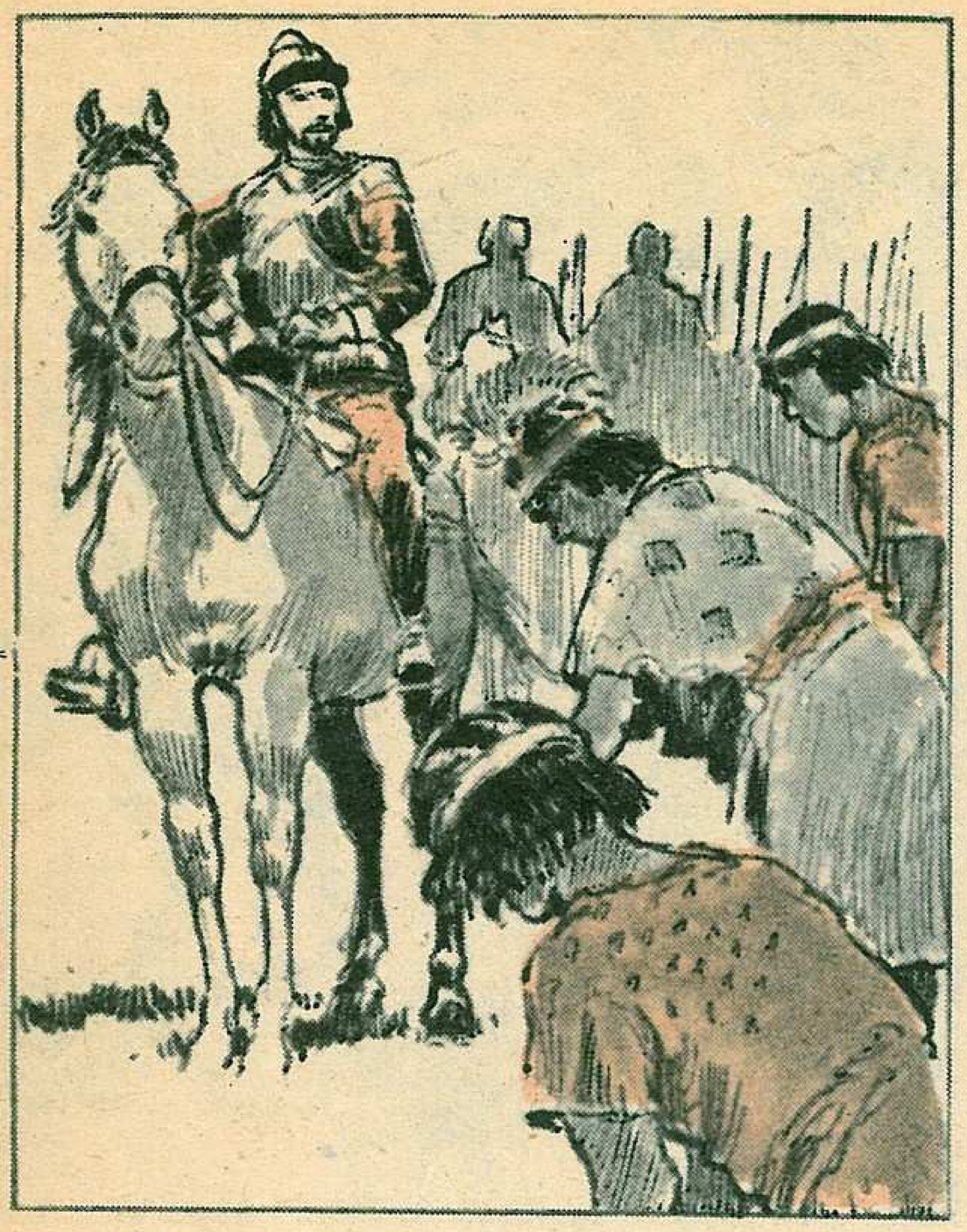

Montezuma unokaöccse fogadta őket: „A Nagyúr küldött üdvözléstekre, hogy gondoskodjam rólatok és elkísérjelek hozzá benneteket."

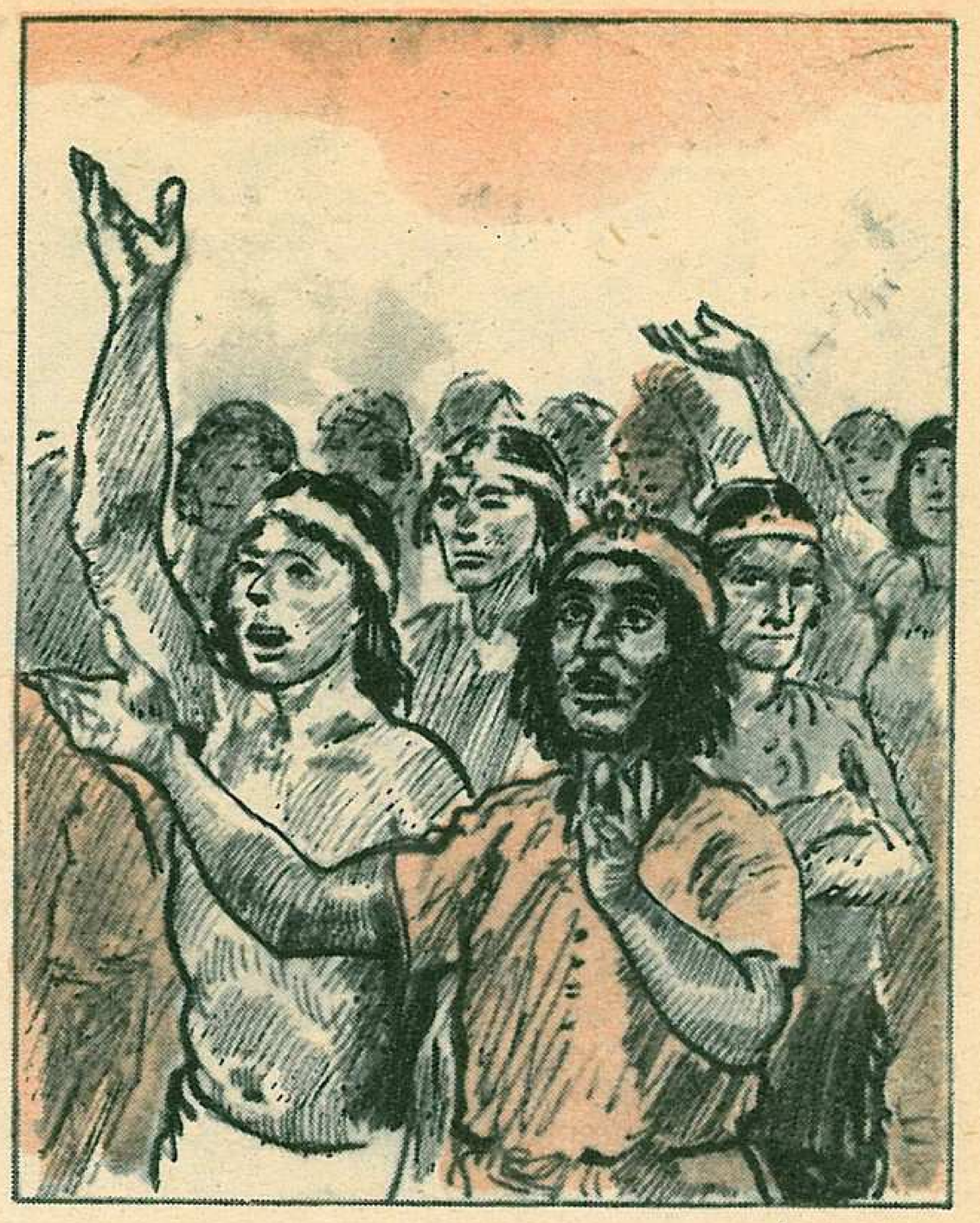

A város lakói örömmel és csodálattal bámulták „Tollas Kígyó unokáit". Virágot dobáltak elébük. Csak néhány férfi figyelt komoran.

Cortezt és közvetlen kíséretét Mayala szüleinek palotájában szállásolták el. A tisztek haditanácsot tartottak.
„Holnap elérjük célunkat, Mexikót, a fővárost" — ujjongott Alvarez.
„Minden erőnkre szükségünk van" — mondta Cortez. — „Térjünk pihenőre."

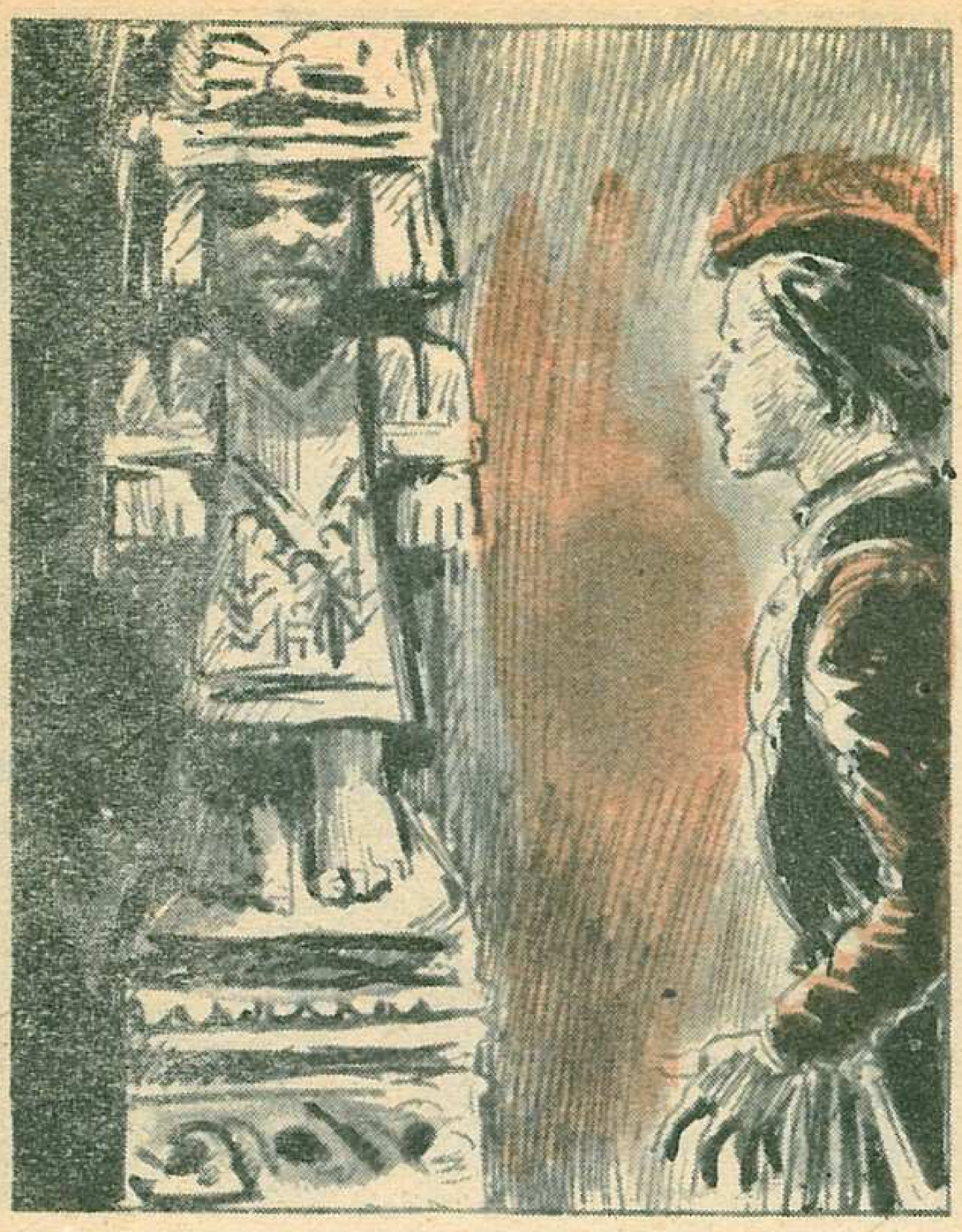

Christobal kóborlásra indult a palotában. Az egyik teremben csillogó arany bálványt pillantott meg.

„Ne érintsd!" — sikoltotta valaki. Szépséges indián lány ugrott a bálvány elé. Mayala volt.

Indián férfi lépett a terembe. „Ide is betolakodol, gyalázatos idegen?" — kiáltotta és kardjával lesújtott a lovagra.

Az őrjárat szedte fel Christobalt. „Hol van a lány és a bálvány?" — ez volt a lovag első kérdése.

„Idegen férfi szeme látott — zokogta a lány. — Megszegte a törvényt.” — „Bosszút állunk!” — válaszolták a férfiak.

Másnap a spanyolok őrséget hagytak hátra és elhagyva Iztapalapan városát, bevonultak Mexikóba.

Három napja ott voltak már, amikor egy öregasszony érkezett Atzanakhoz. „Állj bosszút Mayaláért! Öld meg a sárgahajút.”

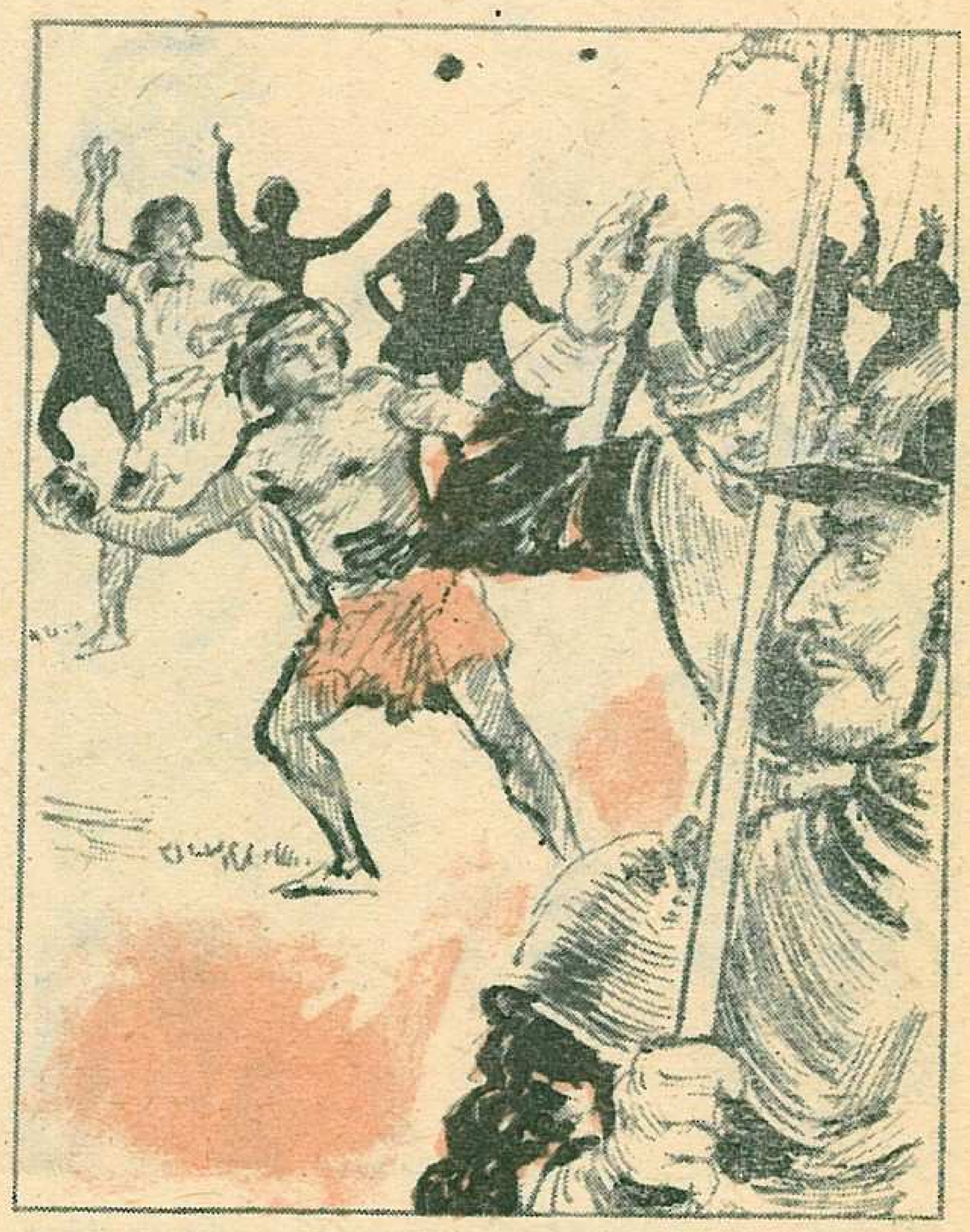

Iztapalapanban, a főtéren, az indián lakosság megtámadta a hátrahagyott spanyol őrséget.

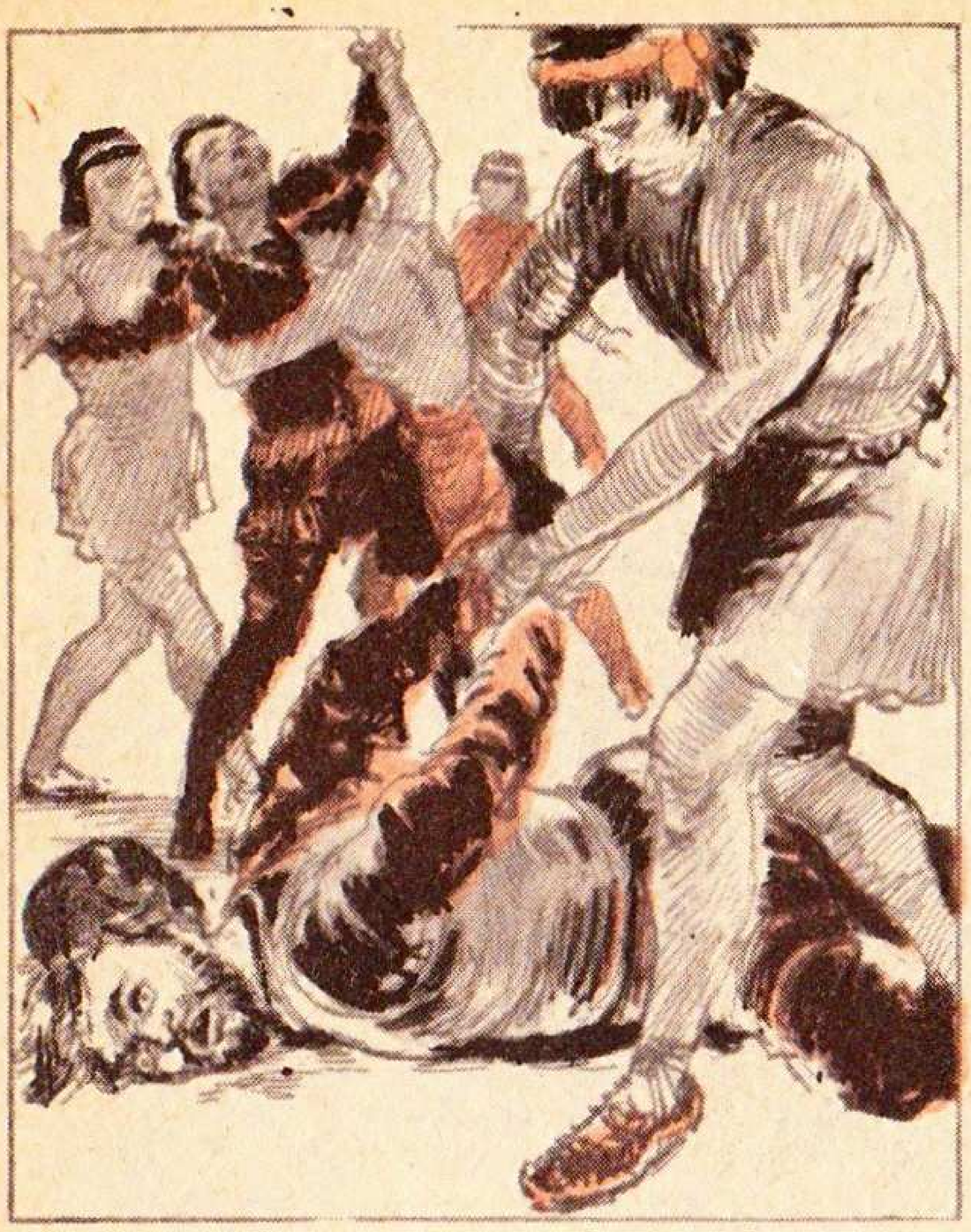

Legyőzték, megkötözték és a nagy templompiramison feláldozták valamennyit az isteneknek.

Csak egy menekült meg közülük. Lóhalálában vágtatott Cortezhez. Vitte a hírt az indiánok véres bosszújáról.

Félájultan vezették Cortez elé. „Már nem néznek bennünket isteneknek! Mindenkit megölnek."

Christobal a városban bolyongott. Egyszer csak észrevette, hogy követik. Cortezhez sietett.

„A városban nyugtalanság van, az aztékok készülnek valamire. Meg kell előznünk őket. El kell fognunk Montezumát!"

Cortez, tisztjei élén felkereste az aztékok táborát. — „Vezessetek uratok elé!" — parancsolta.

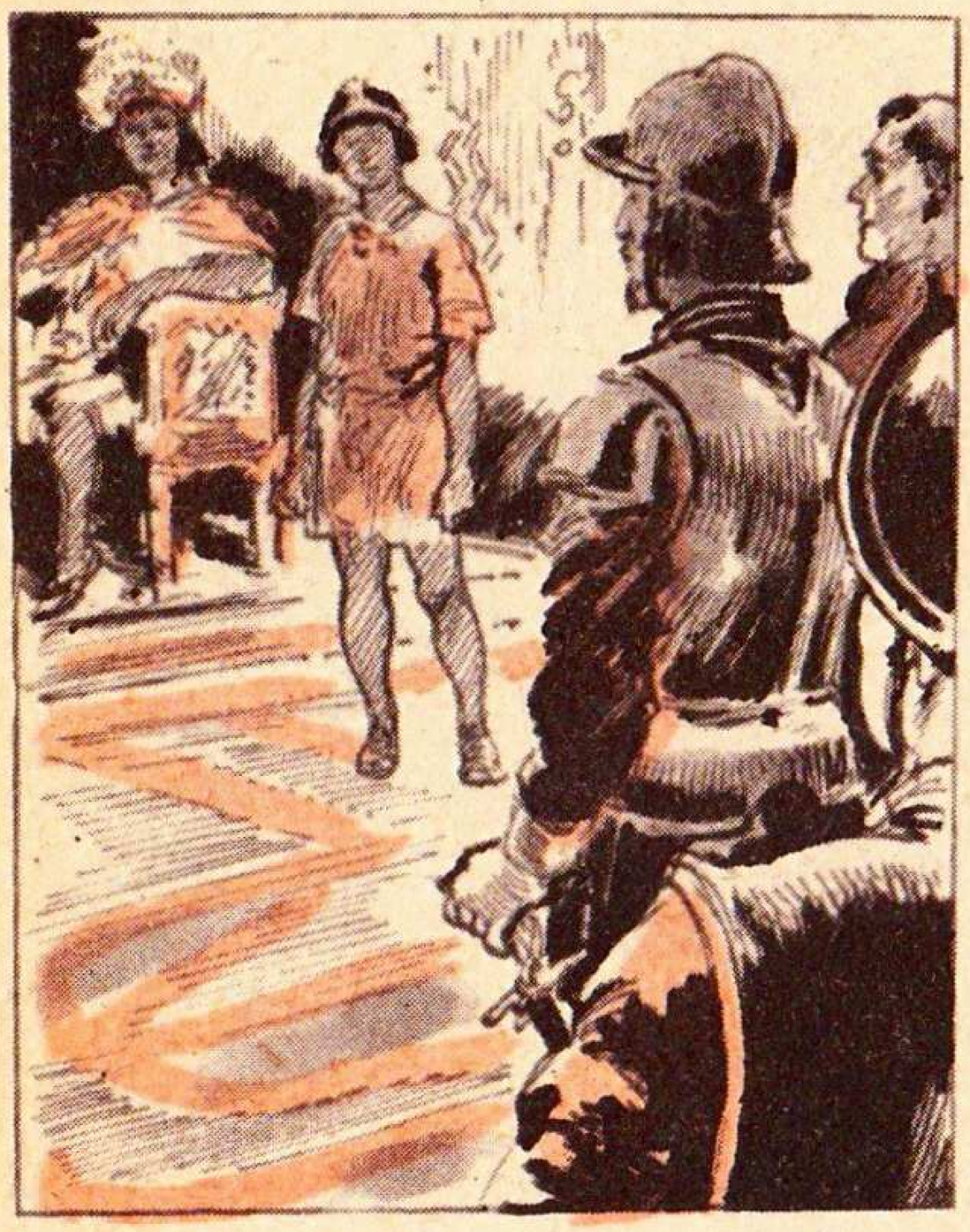

„Embereid Iztapalapanban megölték a spanyolokat — szólt Cortez. — Jöjj velünk és nyugtasd meg népedet."

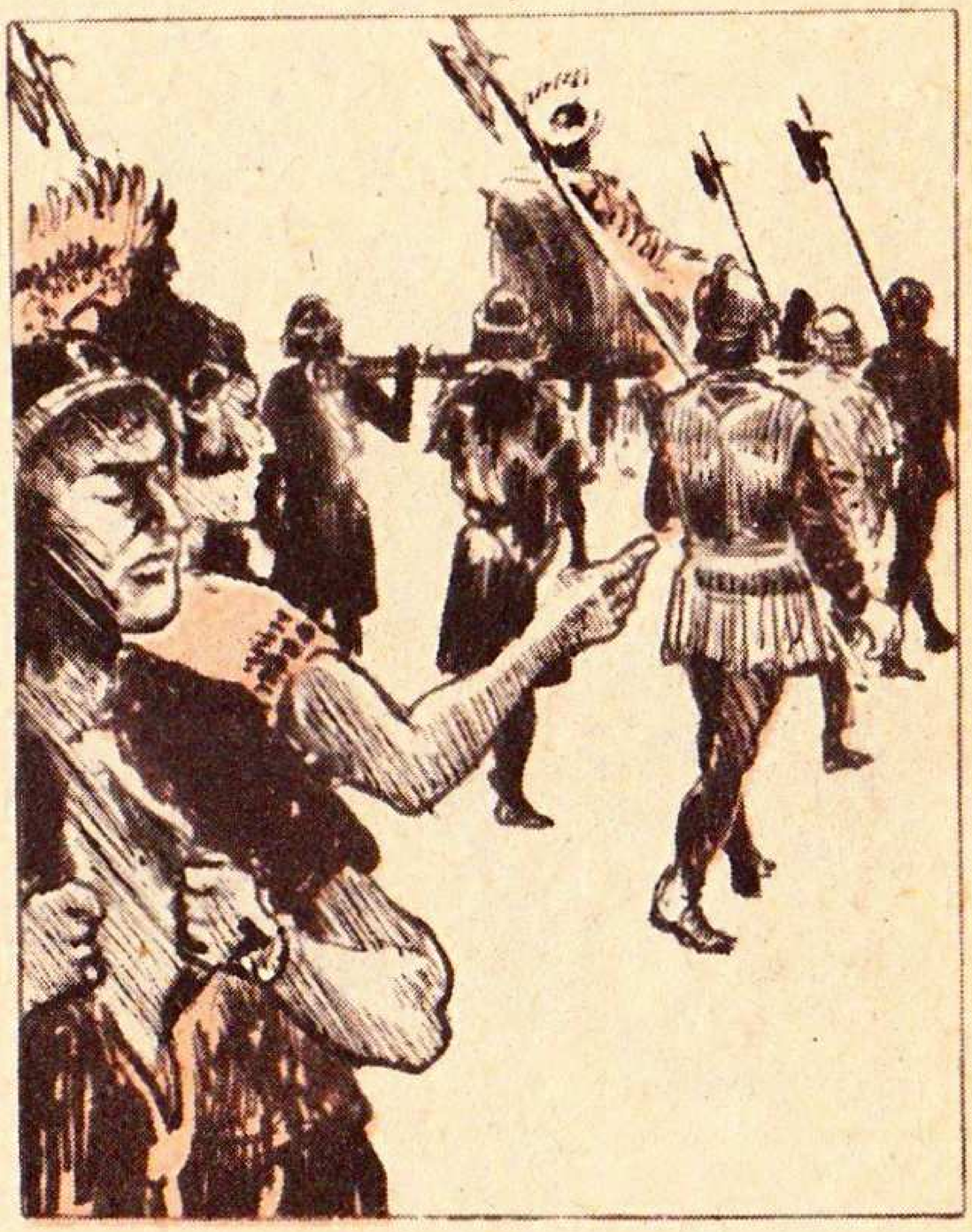

Montezumát magukkal vitték a spanyolok. Az azték főemberek sírtak fájdalmukban és megtépték ruháikat.

Montezuma parancsára Mayala apját és bátyját elfogták és megkötözve Mexikó városába hurcolták.

Mayala az őserdőbe menekült. Volt ott egy régi templom, ahol Atzanakkal szokott találkozni.

Christobal korbáccsal vallatta a foglyokat. „Montezuma parancsára tettétek? Valljatok, kutyák!" De az indiánok hallgattak.

Spanyol törvények szerint tűzhalálra ítélték őket. Mexikó főterén, Montezuma palotája előtt lobogtak a máglyák.

„Látod, — szólt Cortez Montezumához — így jár az, aki fegyvert emel ránk!"

Atzanak, telve fájdalommal és bánattal elindult, hogy megkeresse Mayalát.

Christobal a városokat járta. „Adjatok aranyat. Még többet! Ez Montezuma parancsa."

Atzanak megtalálta Mayalát az őserdei régi templomnál. „Elmegyünk innen, szerelmem, a hegyekbe, ott nincsenek spanyolok."

De az egyik városban látták, hogy Christobal és katonái korbáccsal követelik az adót. „Ne hagyjátok!" — kiáltott Atzanak.

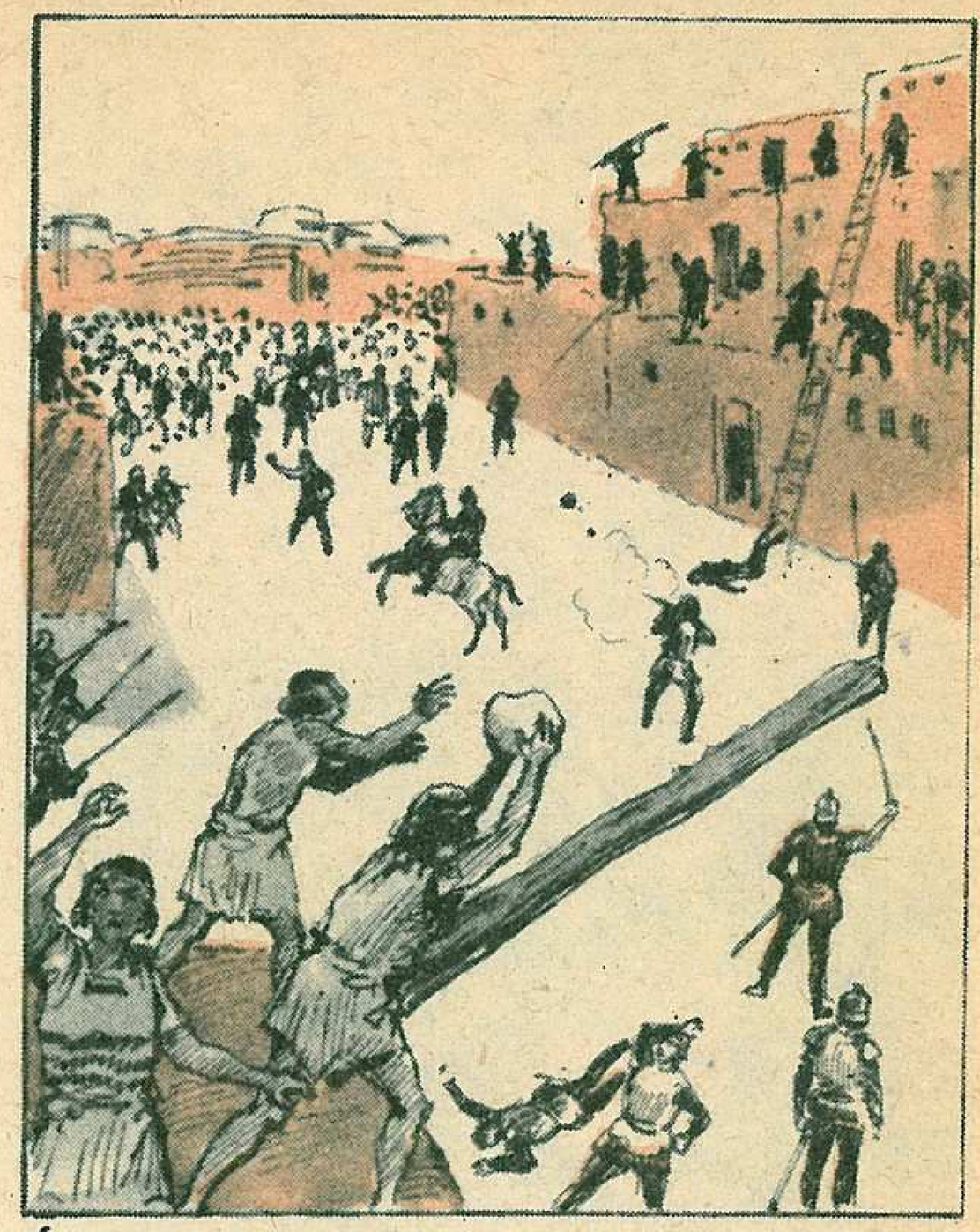

És a városka lakói fölkeltek a spanyolok ellen. Gerendákat, köveket szórtak a házak tetejéről, pusztultak a betolakodók.

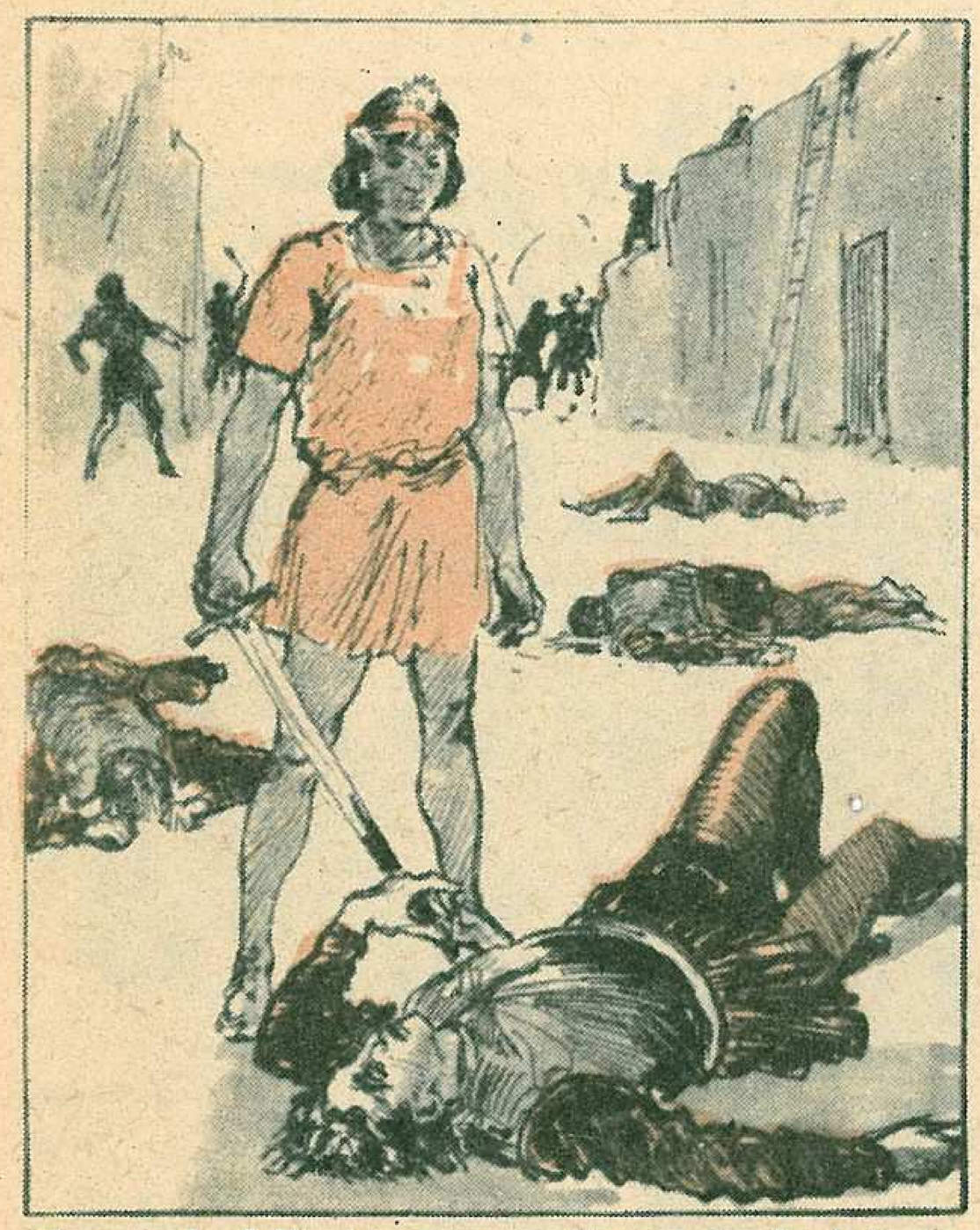

Atzanak felkapta az egyik spanyol elejtett kardját. „Állj elém sárgahajú, népem gyilkosa!" És párharcban megölte Christobalt.

Mayala és Atzanak pedig elindultak, hogy a hegyek között találjanak békességet, ahol még nem jártak „Tollas Kígyó unokái"...

SZ. 4. A kiadásért felel az Ifjúsági Könyvkiadó igazgatója Budapest 1956
Szerkeszti: Gelléri A. Felelős szerkesztő: Rónaszegi M. Képszerkesztő: Bedő I. Műszaki vezető: Gortvai T.
50 000 példány, 1 (A/5) ív, MNOSZ 5601—54 Budapesti Szikra Nyomda. F. v.: Lengyel Lajos igazgató